

er, at det altid er Tilfældet, men den Forudsætning tror jeg ikke er rigtig. Der findes virkelig Bestemmelser, naar man vil sammenligne denne Lov med almindelig borgerlig Straffelov, som ere mildere. Er det da ikke Meningen, at disse mildere Bestemmelser ogsaa skulle fortrænge den almindelige Straffelov? Det forudsætter jeg som givet, at de skulle, og for saa vidt mener jeg, at dette Udtryk „strengere“ er uheldigt; det maatte vel hedde: for saa vidt der ikke findes anderledes bestemt — saaledes som det hedder paa et andet Sted. Et Eksempel paa en mildere Bestemmelse for Ministrene er saaledes den Regel, som findes i § 7, at den paagældende i det der angivne Tilfælde skal dømmes til Embedsfortabelse og efter Omstændighederne tilige med Fængsel eller Bøde, idet det umiddelbart efter hedder, at naar han ikke er i Embedet, bliver han kun at straffe med Fængsel eller Bøde. Efter Straffeloven skal der i Stedet for en Embedsfortabelse, som ikke kan paalægges den paagældende, fordi han er ude af Embedet, sættes én meget alvorlig Straf, nemlig mindst 3 Maaneders simpelt Fængsel og efter Omstændighederne Forbedringshus. Det slippe Ministrene for efter dette Forslag. Jeg billiger fuldstændig denne Bestemmelse, men den stemmer ikke godt med Ordene i § 1, medmindre det, hvad jeg dog ikke kan tro, skulde være et Forbehold om en Straf i Stedet for Embedsfortabelse i Lovforslagets § 18, fordi Bestemmelsen om, hvad der skal træde i Stedet for Embedsfortabelse for Embedsmænd, der ikke længere ere i Embede, findes i Kap. 2 i almindelig Straffelov. — I hvert Fald kan jeg, tror jeg, paavise andre Tilfælde, f. Eks. Bestemmelsen i § 12, der taler om den Minister, der begaar aabenbart Misbrug af sin Embedsmyndighed og benytter sig af den til Skade for Landet osv. Her vil den almindelige Straffelov vel ikke medføre nogen strengere Straf, men omtrent den samme — den vil dog maaske blive lidt strengere, end den er fastsat her i Loven —, men § 141 i Straffeloven, som omhandler Embedsmænds Misbrug af deres Myndighed, indskrænker ikke Straffen til det Tilfælde, at Talen er om aabenbart eller grovt Misbrug; den medtager Misbrug i Almindelighed. For saa vidt Ministerens Ansvar herefter indskrænkes til den grove Misbrug, er det en mildere Regel end den, der vilde følge af Straffeloven, hvad der vistnok er fuldstændig rigtigt. Jeg kan godt gaa med

dertil. Men saa maa Udtrykket „strengere Straf“ ændres.

Der er en anden Bestemmelse, jeg ogsaa ønsker at omtale, den er ikke egentlig strafferetlig, men den forekommer mig at være alt for urimelig haard mod Ministrene. Det hedder i § 7, 4de Stykke: „Findes en Udgift at mangle saadan Hjemmel, men det ikke findes oplyst, hvem der efter Reglerne i denne Lov bærer Ansaret for Udgiftens Afholdelse“, skal Ansaret paahvile alle Ministrene, een for alle og alle for een. Tilfældet er altsaa det, at man vel er enig om, at der blandt samtlige Ministre er en, der er ansvarlig, men paa den anden Side ogsaa om, at de ikke alle ere det. Thi vare de alle ansvarlige efter de almindelige Regler, vilde Bestemmelsen jo ikke behøves. Altsaa, fordi man ikke kan oplyse, hvem der er ansvarlig, men kun ved, at en eller nogle af Ministrene maa være det, vil man have, at ogsaa de andre skulle være ansvarlige. Det er jo imidlertid givet, at man ved at lægge Erstatningsansaret paa dem alle, ogsaa rammer de Ministre, paa hvem der højst hviler en Mistanke om, at de kunne være de skyldige, ja endogsaa dem, om hvem det kan oplyses, at de ikke ere skyldige. Det er saaledes, man i gamle Dage og undertiden ogsaa i nyere Tid har baaret sig ad i Krigstilfælde, idet man har ramt en hel Kommune, fordi Beboerne ikke kunde eller maaske ikke vilde udpege de skyldige; saa har man sagt: Saa maa I alle betale. Det er en meget nem Fremgangsmaade saaledes at stille Ministrene under en ekseptionel Lov, men en Fremgangsmaade, som jeg ikke finder nogen Rimelighed i. Og siger man: Ja, men Ministrene kunne jo udpege den skyldige, og gøre de ikke det, maa de alle straffes, ligesom alle Eleverne i en Skoleklasse straffes, naar de ikke ville angive en skyldig, saa kunde det jo dog tænkes, at Ministrene havde vidnet alt, hvad de vidste, og at man dog ikke kunde finde den rette skyldige. Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse uden Skade kunde undværes.

Der er ogsaa forskellige andre Enkeltheder, som jeg kunde have Lyst til at berøre, men ligesom de foregaaende Talere skal jeg slet ikke komme ind paa dem, da de kunne blive Genstand for Udvalgets Overvejelse. Der er dog en Bestemmelse endnu af mere statsretlig Interesse, som jeg vil sige et Par Ord om. Det er Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke. Jeg finder, at den gaar noget for vidt. Det hedder